

øve, ligesom heller ikke det, der senere har spillet en stor Rolle, den unaturlige Utugt. Jeg har ikke anet dens Omfang, neppe nok dens Eksistens, og vi have jo set, at det er gaaet mange ligesaa: Vi have faaet en Forskrækkelse over, at saadanne Onder have kunnet brede sig, uden at Almenheden er kommen til Kundskab derom. Men naar nu en partiel Revision af Straffeloven tager den Slags Emner op, maa vi sige, at det er godt, og at det ere vi glade ved.

Kapitel 2 i Sveistrups Lovforslag omhandler almindelige Bestemmelser. Blandt disse almindelige Bestemmelser er den af mig berørte Bestemmelse om Lavalderen, hvorefter denne i Stedet for 10 Aar bliver sat til 14 Aar, og at Hensættelse af Børn under 14 Aar i Varetægtsfængsel ganske forbydes. Senere hen i Loven er Forbudet ikke overholdt, det er bibeholdt i de Tilfælde, hvor man ikke har kunnet skaffe et andet passende og sikkert Ophold for dem, medens Sagen staar paa. Ligeledes indeholdt Sveistrups Kapitel 2 Bestemmelse om, at al Legemsstraf af Personer under 18 Aar bortfalder udenfor denne Lov. Efter den gamle Straffelov af 1866 fandtes der Legemsstraf for Børn, og den yndede Talemaade henede i Salen ogsaa fra Sveistrups Side var: Det er ikke os, der indføre Legemsstraf eller Pryglestraf, den have vi i stort Omfang, vi flytte den kun, vi flytte den fra Børn til de voksne farlige Individuer. Kapitel 3 handler om betingede Straffedomme i Henhold til det Lovforslag, som var gaaet igennem Tinget omtrent enstemmig og sendt op til Landstinget paa Initiativ af Gustav Philipsen og mig. Kapitel 4 handler om Udvidelse af Nødværgeretten og Kapitel 5 om, at Loven bortfalder om 6 Aar.

Dette Lovforslag blev, som jeg før har berørt, ikke færdigt i Landstinget, og den 7. Oktober 1904 blev Lovforslaget med nogle af Landstinget antydede Ændringer forelagt for Landstinget af Justitsminister Alberti, og der fandtes saa Pryglestraffen i § 5. Der var legemlig Revselse for den, der gjorde Vold imod sagesløs Person, og for den, der bedrev Utugt med Piger under 12 Aar. Dette resulterede i Loven af 1. April 1905. Det, der i Loven af 1. April 1905 har vakt Anstød, er, som jeg før sagde, ikke de Goder og de Udviklinger af et sundt kriminalistisk System, som deri fandtes, selv ikke, hvor Loven, som den gør paa adskillige Punkter, medfører betydelig Skærpelse af den Straf, som Forbryderen

vil ifalde for sin Brøde. Det har der aldrig hverken i Befolkningen, hos Dommere eller Sagførere, hos Rigsdagen eller dens enkelte Partier eller dens enkelte Medlemmer været nogen Modstand imod. Det er kun Pryglelovens § 5, den, som har givet Loven sit Navn, og ikke blot Loven; men som har givet vor Retspleje et Stempel, som vi maaske skulle være længe om at miste, og som vi i hvert Fald skulle gøre vort Bedste for at ud-slette, det er den, vi have rejst vor Modstand imod. Men nu, da den gaar ud, er vor Modstand imod Loven brudt, og saa hilse vi med Glæde Lovens Fremkomst.

Om de enkelte Ting, som paa Justitsministerens Initiativ ere forandrede i Albertis gamle Lov, er kun det at sige, at de gennemgaaende, saavidt jeg kan se, indeholde Fremskridt. De gaa fremad til det bedre og bør derfor mødes med Sympati. Dette, at vi komme ind i den internationale Lovgivning om Kvindehandel, den hvide Slavehandel, som man kalder det, er kun rosværdigt, og Bestemmelsen om Opholdskommunen og Forbryderens Henvisning til Ophold i en bestemt Afstand fra eller Nærhed af sin Opholdskommune synes mig ogsaa at være heldig. At vi forhøje Varigheden af Tvangsarbejdet for Løsgængere og Betlere, skal jeg heller ikke have noget imod. De fleste af disse Individuer blive allerede nu behandlede efter to Synspunkter. Hvis det er Lejlighedsbetlere og Lejlighedsløsgængere, skulle de tages under Armene paa human Maade og hjælpes til at blive gode og arbejdsdygtige Mennesker og dermed nyttige Individuer i Samfundets Husholdning, men mod den Mand, der vil være fri som Fuglen i Luften, som først og fremmest vil være fri for at opholde sig et bestemt Sted og vil være fri for at gøre noget som helst Arbejde, er Samfundet nødt til at værge sig, og det er tydeligt, at den eneste Maade, en saadant Mand kan forbedres paa, er ved Optragelse paa en Anstalt, hvor han kommer under et bestemt Reglement, der særlig paalægger ham at udføre et bestemt Arbejde. Naar en Mand i kort Tid er under denne Tugt, vil det være glemt i samme Nu, han er sluppen fri, den er som en Saga for ham, og han drikker en Skaal i Mindet derom, naar han er kommen ud. Men hvis Opholdet er udstrakt over længere Tid, saa at hans Muskler fæstne sig, og hans hele Legeme og Helbred undergaar en Forandring til det bedre, vil der være nogen Chance for, at han, naar han bliver løsladt, føler sig arbejdskraftig og frivillig